

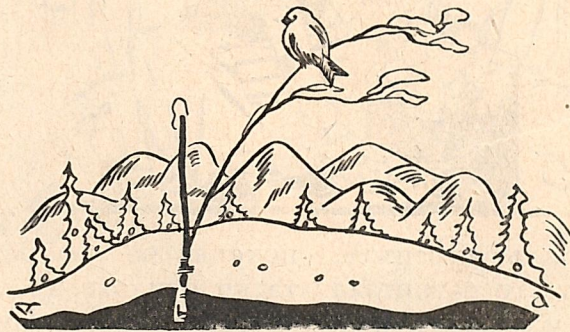
на планина. Натамъ ще отидешъ.

Тръгнало момчето сутринъта. Стигнало следъ нѣколко дня до планината. Изкачило се горе. Но тамъ имало пропастъ, презъ която не можело да се мине. Извадило момчето косъма и го подухнало. И отъ високитѣ треви, които растѣли по котловинитѣ и полянитѣ въ тоя мигъ се изплѣли зелени вжжета, които образували мостъ отъ единия край на пропастъта до другия. Минало момчето.

Вечеръта се изкачило на високо мѣсто, одето се виждалъ града. Тамъ свѣтѣли хиляди лампи.

Момчето се захласнало и цѣла нощъ гледало града. До тогава то не било виждало такава нѣщо. На сутринъта видѣло, че не може да слѣзе въ града, защото стрѣмни скали го заграждали отъ всички страни. Тогава момчето духнало косъма. Въ тоя мигъ се спуснала златна люлка, изплетена отъ слънчеви лжчи. Момчето седнало въ люлката и тя го отнесла и спуснала въ града. Тамъ хората го посрещнали радостно, защото познавали баща му, който имъ давалъ камъни, отъ които строели хубавитѣ високи здания.

Т. Харманджиевъ

ЗИМНА КАРТИНКА

Кжщата ни зиме
нѣма е и пуста,
седна въ одаята
или пѣкъ на пруста;
гледамъ я — старица
бѣлата ограда —
тази нощъ на нея,
колко снѣгъ нападалъ!

Гледамъ и врабеца,
кацналъ вѣрху нея,
нито му се скача,
нито му се пѣе...
А съ врабеца двама
гледаме Балкана,
колко остарѣлъ е
въ бѣлата премѣна!...

Калина Малина